

Arrest

nr. 264 010 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. JASPAERT *loco* advocaat J. BAELDE en van Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2015 treedt de verzoekende partij te Senegal in het huwelijk met een Belg.

1.2. Op 29 mei 2018 komt verzoekende partij in België aan, in bezit van een visum gezinshereniging.

1.3. Op 26 juni 2018 wordt de ambtenaar van de burgerlijke stand gevraagd het buitenlandse huwelijk te erkennen.

1.4. Op 9 juli 2018 wordt verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 15 oktober 2018 geeft het parket van Brugge een negatief advies wat betreft de erkenning van het buitenlands huwelijk. Dit advies luidt: *“Blijkens het navolgend proces-verbaal 17789/18 van de PZ Brugge wenst de heer P. (..) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (..) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk;”*

1.6. Op 22 november 2018 stuurt de dienst vreemdelingenzaken een brief naar de verzoekende partij in het kader van het onderzoek naar haar verblijfsrecht waarbij gewezen wordt op artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en wordt haar erop gewezen dat de dienst vreemdelingenzaken zal nagaan of zij nog voldoet aan de naleving van de voorwaarden voor de verdere uitoefening van het verblijfsrecht. Dit schrijven wordt verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2019.

1.7. Op 26 november 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van het buitenlands huwelijk waarbij hij verwijst naar het onder punt 1.5. vermelde advies en stelt: *“Overwegende dat het aangeraden is dit advies te volgen gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop dit ongunstig advies steunt; dat er geen elementen of indicaties zijn om het niet te volgen;”*

1.8. Op 28 november 2018 wordt de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het onder punt 1.7. getroffen besluit.

1.9. Op 19 februari 2019 maakt de verzoekende partij diverse documenten over naar aanleiding van het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken zoals vermeld onder punt 1.6.. Op 12 april 2019 maakt zij nog bijkomende documenten over.

1.10. Per mail van 17 mei 2019 wordt de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht van het feit dat de Belgische echtgenoot de echtscheidingsprocedure is opgestart in Senegal.

1.11. Per mail van 14 juni 2019 wordt de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van de adreswijziging van verzoekende partij.

1.12. Op 23 juni 2020 maakt de verzoekende partij nog documenten over naar aanleiding van het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken zoals vermeld onder punt 1.6..

1.13. Op 30 november 2020 informeert een hulpverlener van het CAW Noord-West Vlaanderen of mag aangenomen worden dat verzoekende partij haar verblijf mag behouden. Dezelfde dag wordt geantwoord dat er nog geen beslissing werd genomen betreffende het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

1.14. Op 2 juli 2021 wordt beslist tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: D. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Senegal

Geboorteplaats: Dakar

Geboortedatum: X

RR: xxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf "

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op 07.06.2018, datum waarop haar, op vertoon van haar paspoort met visum gezinshereniging, een bijlage 15 werd overhandigd. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met haar vermeende echtgenoot P. P. G. J. Y. (..) (RRN: xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit. Betrokkene werd op 09.07.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Mbour (Senegal) op 13.11.2015. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge op 15.10.2018 negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge op 26.11.2018 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Het parket verwijst in zijn advies naar het navolgend P.V. 017789/18 van 12.10.2018. Daarin verklaart de heer P. (..) af te willen zien van de overschrijving van zijn huwelijk in de registers. Mijnheer P. (..) gaf aan in het verleden reeds meerdere malen problemen te hebben gehad in zijn relatie met betrokkene. Mijnheer P. (..) verklaarde eveneens dat hij zich had verstaan met betrokkene om hun relatie er beter te doen uitzien voor de verhoren in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk, maar dat deze verklaringen echter leugens en onvolkomenheden bevatten. Mijnheer P. (..) heeft eveneens een klacht ingediend bij de Voorzitter van de Tribunal de Grandes Instances van Mbour waarin hij de echtscheiding aanvroeg.

Betrokkene en mijnheer P. (..) wonen sedert 13.06.2019 ook niet meer samen. Op die datum werd betrokkene immers op een ander adres ingeschreven.

Het is in deze duidelijk dat betrokkene en haar partner, door het afleggen van leugenachtige en opgesmukte verklaringen de Belgische autoriteiten om de tuin hebben willen leiden m.b.t. de motieven van hun huwelijk, welk er klaarblijkelijk niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Overwegende wat voorafgaat kan het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de wet worden ingetrokken. Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 22.11.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Het ingestelde onderzoek naar betrokkene's humanitaire elementen baseerde zich op 42quater, §1. derde lid daar de referentiepersoon melding maakte van het einde van de relatie tussen hem en betrokkene. Echter, gelet op het gegeven dat het huwelijk inmiddels niet kon worden erkend in België, en gelet op het gegeven dat de finaliteit van het aangehaalde wetsartikel overeenstemt met de bewoordingen van art. 74/20, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar

humanitaire elementen toe te lichten. Het onderzoek werd aan haar betekend op 24.01.2019. Betrokkene actualiseerde haar dossier meermaals, dit gelet het gegeven dat de brief dd. 22.11.2018 vermeldde: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+- kaart."

Betrokkene legde de volgende stukken voor:

Mail kennismakingsstage en indiensttreding Familiehulp dd 19.02.2019 en 01.03.2019

Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal dd. 22.02.2019 en 26.03.2019

Arbeidsovereenkomst Familiehulp dd. 06.03.2019

Gelijkwaardigheidsattest buitenlandse studiebewijzen

Deelcertificaat Nederlandse Taal richtgraad 4 dd. 18.12.2019

Verklaring vrijwilligerswerk dd. 13.01.2020

Wat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene betreft kan opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. Daarnaast moet worden vastgesteld dat betrokkene en haar partner sedert 13.06.2019 niet meer dezelfde woning betrekken. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen en noch uit de door betrokkene aangereikte stukken, noch uit het administratief dossier, blijkt dat andere personen deel uitmaken van het huidig gezin van betrokkene. Haar huidige gezinssituatie verzet zich dus niet tegen deze beslissing.

Betrokkene is thans 40 jaar oud en verblijft sedert 07.06 2018 in het Rijk. Dat betekent dat ze iets meer dan drie jaar in België verblijft wat, zeker gezien haar leeftijd, een relatief korte periode is. Betrokkene heeft dus 37 jaar in Senegal geleefd, het is dan ook redelijk te stellen dat zij de taal van het land van herkomst nog machtig is. Verder is ze er opgegroeid, heeft er studies genoten - ze behaalde er immers haar diploma (cfr. gelijkwaardigheidsattest - en is ze volgens haar visumaanvraag dd. 23.02.2017 eveneens in het land van herkomst tewerkgesteld geweest, toenertijd als commercieel bediende. Verder kan niet blijken dat er familie van betrokkene in België zouden wonen Uit het PV dd 12.10.2018 zou moeten blijken dat er familie zou wonen in Frankrijk. Voor zover dat daadwerkelijk het geval is, hoeft dat daarom niet in te houden dat betrokkene géén familie en vrienden/kennissen meer in het land van herkomst zou hebben. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende banden heeft met Senegal. Betrokkene voert zelf ook geen elementen aan waaruit moet blijken dat haar familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst van die aard zijn dat ze het nemen van deze beslissing zouden kunnen beletten. Met betrekking tot de voorgelegde mail met betrekking tot kennismakingsstage en indiensttreding Familiehulp dd. 19.02.2019 en 01.03.2019, de inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal dd. 22.02.2019 en 26.03.2019 en deelcertificaat Nederlandse Taal richtgraad 4 dd. 18.12.2019, de arbeidsovereenkomst bij Familiehulp dd. 06.03.2019 en de verklaring vrijwilligerswerk dd. 13.01.2020 dient opgemerkt te worden dat het uiteraard zonder meer positief te noemen is dat betrokkene stappen heeft ondernomen om haar integratie in het Rijk bevorderen. Dat betrokkene dergelijke moeite deed, betekent ook dat zij een zelfstandige vrouw is die vast, gelet op al het voorgaande, de draad terug kan oppikken in het land van herkomst of er een nieuwe start kan nemen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het niet inhumaan geacht het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL

- Schending van artikel 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet ;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook de redelijke termijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M., *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315 e.v.)

De verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn is evenzoveel een algemeen rechtsbeginsel. Het roept voor de overheid een verplichting in het leven waarvan iedereen met een persoonlijk en rechtstreeks belang de schending ingeroepen kan worden voor de hoven en rechtbanken (Brussel 16.06.2014 – stuk 7).

De Dienst Vreemdelingenzaken leverde zoals reeds vermeld een F-kaart af aan verzoekster op 09.07.2018. Alle elementen en voorwaarden van het dossier van verzoekster werden op dit ogenblik dan ook onderzocht waarna men tot het besluit kwam dat verzoekster integraal voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Door de toekenning van dit verblijfsrecht aan verzoekster op basis van haar huwelijk heeft DVZ deze huwelijksakte (incidenteel) erkend (RvV juli 2018, nr. 206 607, p. 5; RvV nr. 209.281 van 13 september 2018, p. 14).

Bijna 3 jaar na het afleveren van de F-kaart en dus de initiële erkenning van het huwelijk betekende DVZ op 26.07.2021 de intrekking van de verblijfskaart aan verzoekster. Dit louter op basis van het negatieve advies van het Parket dat reeds 2,5 jaar gekend was aangezien dit dateert van 15.10.2018 (stukken 1a en 1b).

In eerdere rechtspraak oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat het “kennelijk onredelijk [is] [...] van de verwerende partij om nu plots te gaan stellen dat [verzoekster] gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie terwijl de enige informatie die voorligt de huwelijksakte is die ze zelf heeft erkend. De verwerende partij heeft het huwelijk zelf beoordeeld en toont op geen enkel punt aan dat er nu informatie voorligt die ze op dat moment niet heeft kunnen beoordelen. De beoordeling gemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen gezag van gewijsde ten aanzien van de verwerende partij ” (RvV 6 juli 2018, nr. 206 607, p. 6).

Alwaar geen fraude aanwezig is werd in januari 2019 – toen het negatief advies van het Parket en de Stad BRUGGE reeds gekend was bij de DVZ – in een schrijven aan verzoekster door DVZ reeds gevraagd om bijkomende bewijsdocumenten over te maken in toepassing van artikel 42ter en 42quater Vw. (stuk 2).

Artikel 42quater §1, derde lid Vw. bepaalt immers:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus is wel degelijk artikel 42ter en 42quater Vw. in deze van toepassing (en niet artikel 74/20, §2 Vw. zoals actueel plots voor het eerst voorgehouden in de bestreden beslissing van 26 juli 2021) op de eventuele intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster, zoals ten andere ook werd bevestigd door de Dienst Vreemdelingenzaken per schrijven aan Stad Brugge inzake betekening van “onderzoek naar behoud verblijfsrecht” leidende tot de brief van 24 januari 2019 die aan verzoekster werd afgegeven (stuk 2).

Aldus werd door de Dienst Vreemdelingenzaken – nadat deze kennis nam van het negatief standpunt inzake erkenning huwelijk vanwege zowel parket als burgerlijke stand Brugge – vervolgens aan verzoekster ter kennis gesteld (stuk 2):

“Geachte D. M. (...),

In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea (...)

2) Ten tweede dient u – indien u meent hieraan te voldoen – bewijs voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 (...)

3) Ten derde dient u – indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden) aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea (...)

4) Ten vierde dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet op heden in België heeft genoten (...)

Verzoekster heeft hieraan volkomen voldaan door talrijke documenten over te maken en te blijven actualiseren.

Na de brief van verweerder in januari 2019 heeft verzoekster (tot juli 2021) niets meer vernomen van verweerder. Hierdoor werd de indruk gewekt dat verder verblijf in BELGIË werd toegestaan en zo is verzoekster zich ook blijven inzetten voor haar integratie in de Belgische samenleving.

Uit het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur vloeit voort dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Verzoekster had bijgevolg de gerechtvaardigde verwachting dat haar wettig verblijf na het indienen van de nodige documenten in januari 2019 kon worden verdergezet en dat de beëindiging van haar huwelijk – hetwelk toen reeds gekend was door verweerder – geen invloed had op haar verblijfsrecht in BELGIË. Geënt op deze gerechtvaardigde verwachting bleef verzoekster dan ook haar leven verder leiden in Brugge, waarbij zij is blijven werken, evenwel intussen mits job-verandering waarbij zij niet langer huishoudhulp via familiehelp is, doch na erkenning van haar ‘diplome de technicien supérieur – option commerce international’ finaal aan de slag kon bij Call-IT Belgium NV te OOSTENDE, waar zij tot op heden werkt tot genoegen van haar werkgever. Verschillende stukken werden toegevoegd om hiervan bewijs te leveren (stuk 3a t.e.m. 3s)

Intussen leerde verzoekster in 2020 de heer S. B. (...) kennen, dewelke ook in BRUGGE woont en al snel vormden zij een duurzame stabiele liefdesrelatie. Uit deze relatie zal nu op 23.01.2022 een kindje worden geboren (stuk 4).

Pas op moment dat verzoekster in juli 2021 haar huurcontract van haar eigen woning op het Kraanplein in BRUGGE opzegt om officieel in te trekken bij haar partner (binnenkort vader van hun kindje) te 8310 BRUGGE, (...) (stuk 4), wordt verzoekster als donderslag bij heldere hemel – ruim 2,5 jaar sinds het schrijven van de DVZ inzake socio-economisch onderzoek waaraan verzoekster correct voldeed – alsnog tot onmiddellijke intrekking van de Fkaart overgegaan middels de bestreden beslissing (stuk 1a en 1b).

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de RvV nr. 255.362 dd. 31 mei 2021 in een analoog dossier (nl. intrekking F-kaart op grond van art. 42quater Vw nadat er eerst 2,5 jaar eerder een socio-economisch onderzoek werd gestart op grond van art. 42quater Vw.) (stuk 5, paragraaf 2.3.11 en 2.3.13):

“[Verzoeker werd] op 27 juni 2018 in het bezit werd gesteld van de F-kaart (...). Voor het overige was er, na de uitnodigingsbrieven, geen enkele communicatie van het bestuur naar verzoeker, tot de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hoewel dit niet gaat om een F+-kaart, dient verzoeker te worden gevolgd in zijn standpunt dat – gelet op de latere afgifte van de F-kaart én het zeer lange tijdsverloop van 2,5 jaar tussen het horen en het nemen van de bestreden beslissing – hij er mocht vanuit gaan dat het in mei 2018 opgestarte onderzoek naar een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht niet langer hangende was en dat bijgevolg hij er in geen geval nog toe was gehouden om

elke wijziging in zijn situatie in verband met de humanitaire elementen over te maken aan het bestuur. Integendeel moet worden aangenomen dat het in de voorliggende situatie aan het bestuur toekwam om, indien het na 2,5 jaar stilzitten alsnog de mogelijkheid van een beëindiging van het verblijfsrecht overwoog, verzoeker opnieuw uit te nodigen actuele gegevens en stukken inzake de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen die volgens hem het nemen van de beslissing kunnen verhinderen. Nergens blijkt evenwel uit dat verweerder verzoeker in kennis stelde van het gegeven dat alsnog werd overwogen zijn verblijf te beëindigen en hem de kans werd gegeven om zijn actuele situatie toe te lichten en actuele gegevens naar voor te brengen inzake de elementen die moeten worden beoordeeld bij een mogelijke beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad wenst opnieuw te benadrukken dat, op basis van de gegevens die bij hem voorliggen, het tijdsverloop van 2,5 jaar louter is te wijten aan het stilzitten van het bestuur. Het bestuur is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat verzoeker elke mogelijke wijziging in zijn situatie maar had moeten doorgeven als hij wenste dat deze in rekening zou zijn gebracht bij het onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijf, als blijkt dat het zelf gedurende al die tijd geen enkel onderzoek ter zake voerde. In geen geval kan in de voorliggende situatie worden aanvaard dat verzoeker uit eigen beweging nog steeds alle mogelijke wijzigingen in zijn situatie diende door te geven aan het bestuur. Integendeel, van een zorgvuldig handelende overheid mocht in de voorliggende situatie worden verwacht dat zij verzoeker de mogelijkheid bood om zijn situatie te actualiseren, vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

(...)

Besluitend stelt de Raad vast dat het onzorgvuldig was om 2,5 jaar nadat verzoeker werd gehoord en terwijl het bestuur al die tijd blijkt te hebben stilgezeten, alsnog te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder verzoeker minstens de mogelijkheid te hebben geboden zijn actuele situatie te verduidelijken, zodat met dit alles op voldoende wijze rekening kon worden gehouden.”

Er wordt aldus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk bevestigd dat men ervan mag uitgaan dat het onderzoek naar een mogelijke beëindiging van diens verblijfsrecht niet langer hangende is indien er inmiddels sprake is van een tijdsverloop van reeds 2,5 jaar zoals in casu.

In een ander manifest analoog dossier (nl. intrekking F-kaart op grond van art. 42ter Vw nadat er eerst 2,5 jaar eerder een socio-economisch onderzoek werd gestart op grond van art. 42quater Vw) oordeelde de Raad per arrest nr. 231.450 (stuk 6):

“Uit het gedrag van de verwerende partij, en meer bepaald het instellen van een socioeconomisch onderzoek op 23 februari 2017, op het moment dat zij al op de hoogte was van het arrest van het Hof van Beroep van 8 december 2016, en het lange wachten van ongeveer twee en een half jaar vooraleer de bestreden beslissing te nemen, die dan nog grotendeels gegrond is op het voornoemde arrest van het Hof van Beroep van Gent (...) blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel.”

Eén en ander is zowat letterlijk identiek in casu, waarbij “arrest Hof van Beroep Gent” in casu kan worden vervangen door “door parket gevoerde onderzoek inzake huwelijk met de heer P. (...)”.

Bovendien oordeelde het Brusselse Hof van Beroep reeds per arrest van 16 juni 2014 dat de verplichting van de DVZ om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn een algemeen rechtsbeginsel is, terwijl het een schending van de redelijke termijn is indien de DVZ na een jaar nog steeds niet heeft geoordeeld omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf (in toepassing van art. 9bis Vw – stuk 7).

Zulks is naar analogie volkomen te transponeren naar onderhavig dossier, waarbij het kennelijk onredelijk is om ruim 2,5 jaar te wachten in een helder en duidelijk dossier ...

Uit voorgaande moet dan ook geconcludeerd worden dat het verloop van meer dan 2,5 jaar niet is ingegeven door de complexiteit van het dossier, maar louter door langdurig stilzitten van het bestuur.

Dit stilzitten van het bestuur gedurende ruim 2,5 jaar is kennelijk onredelijk en vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, de redelijke termijn en de materiële motiveringsplicht. Een verbreking analoog aan de bovenvermelde arresten dringt zich dan ook op wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

Doch er is meer,

Volkomen ten onrechte wordt immers plotsklaps (in de beslissing van 26 juli 2021) – zonder enige ernstige aanleiding (zie infra) en zonder horen of recht op wederwoord van verzoeker – de rechtsgrond door de Dienst Vreemdelingenzaken gewijzigd van artikel 42ter Vw. naar artikel 74/20, §2 Vw. Zulks is niet correct en strijdig met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het is niet alleen kennelijk onredelijk om ruim 2,5 jaar te wachten in een helder en duidelijk dossier (zie supra), doch dit geldt des te meer indien bovendien 2,5 jaar later wordt geoordeeld op een ANDERE wettelijke grondslag (waaromtrent dus géén hoorrecht of verweer is toegekend aan verzoekster) op

grond van feiten dewelke de DVZ reeds gekend waren op het moment van haar verzoek om informatie op grond van art. 42quater Vw.

Hierbij betwist verzoekster bovendien formeel dat zij onder valse voorwendselen haar verblijfsrecht bekwaam. Verzoekster verwijst naar de getuigenis van het koppel I. D. (..) – P. D. G. (..) dewelke initieel vrienden van de heer P. (..) waren, doch dewelke finaal met deze hebben gebroken wanneer zij zagen hoe deze met verzoekster omging (stuk 8). Het negatief advies van het Parket van de procureur des Konings kwam er dan ook enkel door de lasterlijke aantijgingen – volkomen onwaarheden – dewelke door de heer P. (..) aan politie en parket werden ingelepeld.

Door zich in januari 2019 te baseren op artikel 42ter Vw. en 2 jaar en 6 maanden later, in juli 2021, op artikel 74/20, §2 Vw. schendt DVZ het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekster moet er namelijk conform het materieel rechtszekerheidsbeginsel vanuit kunnen gaan dat besluiten van het bestuur niet abrupt of lichtvaardig in zijn nadeel worden gewijzigd of ingetrokken (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Hoofdstuk 7. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315.).

De DVZ maakte in haar eerste beslissing (in januari 2019) geen enkel gewag van de toepassing van artikel 74/20 §2 Vw. of het fraudebeginsel. Dit hoewel er wat dit betreft geen nieuwe elementen aan het licht kwamen tussen januari 2019 en juli 2021. Zulks is bijgevolg onredelijk aangezien de bestreden beslissing hoegenaamd geen "nieuwe inzichten" poneert, doch zich louter baseert op informatie dewelke haar allemaal reeds gekend was op 24 januari 2019 bij de aankondiging van het socio-economisch onderzoek op grond van artikel 42quater Vw (nl. de negatieve conclusie van het parket inzake het huwelijk met de heer P. (..)).

Minstens dringt zich aldus de verbreking op, op grond van het gegeven dat verzoekster gehoord had dienen worden en recht op wederwoord had dienen worden gegeven omtrent de plotsklapse wijziging van rechtsgrond van het onderzoek van de DVZ t.a.v. verzoekster (van 42quater Vw. naar 74/20 § 2 Vw.).

Immers schendt verweerder artikel 42ter Vw. en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel door na een correct individueel socio-economisch onderzoek zoals gelast op 29 januari 2019 vervolgens (minstens impliciet) een gunstige conclusie te nemen t.a.v. verzoekster mits behoud gedurende 2,5 jaar van haar verblijfsrecht om vervolgens plotsklaps volkomen in strijd met eerdere beoordeling van verzoeker in toepassing van artikel 74/20, §2 Vw. haar verblijfsrecht in te trekken.

Deze werkwijze van de DVZ houdt bovendien een schending in van artikel 74/20 §2, tweede lid Vw. zelf aangezien dit artikel bepaalt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verzoekster werd echter nooit gehoord of verzocht om bijkomende informatie of gegevens voor te leggen die deze elementen (aard en de hechtheid van de gezinsband, duur van verblijf en familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst) konden staven. Bij het nemen van dergelijke ingrijpende beslissing, waarbij het laatste verzoek tot informatie dateerde van januari 2019, kan minstens van een redelijk bestuur verwacht worden dat zij de betrokkene verzoekt om informatie voor te leggen en/of om gehoord te worden. Van een zorgvuldig overwogen beslissing die met kennis van zaken werd genomen kan dus onmogelijk sprake zijn.

Er dient bijkomend op gewezen te worden dat de verwerende partij artikel 74/20 §2 Vw. geenszins als passe-partout kan gebruiken om op die manier het verblijfsrecht van de betrokkene zonder het horen van de betrokkene of zonder verzoek om bijkomende info (waartoe het bestuur verplicht is op grond van artikel 74/20 §2 tweede lid Vw.) in te trekken. Bovendien past de DVZ deze werkwijze pas toe na eerst de gerechtvaardigde verwachting te hebben gewekt bij verzoekster dat een intrekking van het verblijfsrecht niet aan de orde was en dat de behandeling zal gebeuren op basis van artikel 42quater Vw.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.

Verweerder schendt manifest het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, doch evenzoveel het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn en de materiële motiveringsplicht wanneer zij na 2,5 jaar stilzwijgen (met aldus – impliciete – beslissing tot behoud verblijfsrecht verzoeker) na dit socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42ter Vw. plotsklaps vanuit het niets de intrekking van het verblijfsrecht beveelt in toepassing van artikel 74/20, §2 Vw."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"(..)

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

§ 2. “(..)”

Op 15.10.2018 adviseerde het parket van Brugge negatief wat betreft de erkenning van de huwelijksakte. Op 26.11.2018 weigerde de Ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge om het huwelijk te erkennen, doordat het onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen verzoekster en de heer P. (..) blijkt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van verzoekster, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

De gemachtigde erkent de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster en de referentiepersoon niet. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon de echtscheidingsprocedure is gestart te Mbour. Alsook zijn er verschillende verklaringen (met name van N. B. (..), H. G. (..) en D. A. (..)) in het administratief dossier die bevestigen dat verzoekster de referentiepersoon had ‘gebruikt’ om verblijfsrecht te bekomen in België.

Er is sprake dat er geen huwelijk (en derhalve wel een schijnhuwelijk) is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Sedert 13.6.2019 woont verzoekster niet meer samen met de heer P. (..).

De gemachtigde heeft verzoekster op 22.11.2018 aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken.

Verzoekster legde volgende stukken neer:

- mail kennismakingsstage en indiensttreding Familiehulp dd. 19.2.2019 en 1.3.2019 ;
- inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal dd. 22.2.2019 en 26.3.2019 ;
- arbeidsovereenkomst Familiehulp dd. 6.3.2019;
- gelijkwaardigheidsattest buitenlandse studiebewijs.cn;
- deelcertificaat Nederlandse taal richtgraad 4 dd. 18.12.2019;
- Verklaring vrijwilligerswerk dd. 13.1.2020

Gemachtigde heeft bij het intrekken van de F-kaart rekening gehouden met al de stukken die door verzoekster zijn neergelegd.

Alsook kan de toekenning van de F-kaart niet beschouwd worden als een rechtmatige toezegging die de beëindiging van haar verblijfsrecht verhindert.

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).” (R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012) De gemachtigde heeft dan ook geheel terecht in toepassing van art. 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet besloten om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

De verzoekende partij voert aan dat er een schending van het hoorrecht is. Verzoekster heeft een brief ontvangen van de gemachtigde om haar humanitaire elementen mee te delen en ze heeft meermaals haar dossier geactualiseerd. Eén van de laatst overgemaakte documenten door verzoekster is de verklaring van vrijwilligerswerk dd. 13.1.2020 en de beslissing van Naric omtrent de erkenning van haar studiebewijs dd. 25.2.2020.

Doordat verzoekster op regelmatige basis haar dossier actualiseerde sinds het schrijven van de gemachtigde dd. 22.11.2018, kon ze een vermoeden hebben dat het onderzoek nog niet was afgesloten door de gemachtigde.

Verzoekster heeft langs haar kant ook nagelaten om een schrijven te sturen naar de gemachtigde om naar de stand van zaken te vragen in haar dossier. Verzoekster vermeldt meerdere malen dat ze 2,5 jaar niks heeft vernomen van Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl ze een jaar geleden nog stukken toevoegde aan haar administratief dossier!

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de

Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekster de schending ervan in casu niet dienstig kan inroepen.

Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid.

Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

Verzoekende partij toont met zijn uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Zoals uit nazicht van het administratief dossier blijkt werd verzoekende partij op 24 januari 2019 in kennis gesteld van een onderzoek naar haar verblijfsrecht van de dienst vreemdelingenzaken. Daarbij verwees de dienst vreemdelingenzaken naar de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt:

"§1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)"

Verder werd verzoekende partij gevraagd conform artikel 42quater, §5 van de vreemdelingenwet bewijs over te maken dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht. Tevens werd gewezen op artikel 42quater, §1, derde alinea en artikel 42quater, §4 (vijfde alinea) van de vreemdelingenwet. Er werd verzoekende partij ook gevraagd – zolang het voormeld onderzoek loopt – de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte te houden van alle relevante wijzigingen in haar situatie.

Naar aanleiding van voormeld schrijven heeft verzoekende partij op 19 februari, 6 en 26 maart 2019 alsook op 12 april 2019 en op 23 juni 2020 stukken voorgelegd.

Verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 13 juni 2019 alleen is gaan wonen en dat haar echtgenoot op 9 mei 2019 de echtscheiding heeft gevraagd in Senegal.

2.5. Op 26 juli 2021 treft de verwerende partij de bestreden beslissing, zich daarbij evenwel niet steunend op artikel 42quater, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet maar wel op artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het

verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(..)

2.6. De verwerende partij verantwoordt de toepassing van voormelde bepaling door feitelijk te motiveren dat er een negatief advies is van het parket van 15 oktober 2018 inzake de erkenning van de Senegalese huwelijksakte, in navolging waarvan de ambtenaar van de burgerlijke stand op 26 november 2018 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. De verwerende partij verwijst naar de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij waaruit naar voren komt dat hij samen met verzoekende partij had afgesproken om hun relatie er beter te doen uitzien voor de verhoren in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk, maar dat deze verklaringen echter leugens en onvolkomenheden bevatten. De verwerende partij motiveert verder:

“Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”

2.7. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10) (Cf. RvS nr. 246.628 van 15 januari 2020).

Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe *“fraus omnia corrumpit”*. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). De bewijslast rust op de verwerende partij.

2.8. Verzoekende partij betoogt ondermeer dat zij zonder gehoord te worden of enig recht van wederwoord geconfronteerd werd met een beslissing op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet. Zij betwist verder formeel dat zij onder valse voorwendsels haar verblijfsrecht bekwaam. Het negatief advies van het parket kwam enkel naar aanleiding van lasterlijke aantijgingen – volkomen onwaarheden – van haar echtgenoot.

2.9. In casu stelt de Raad vast dat het advies van het parket van 15 oktober 2018 als volgt luidt:

“Mevrouw, Mijnheer de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand,

Ingevolge uw schrijven d.d. 23.07.2018 betreffende het afgesloten huwelijk te Senegal tussen D.M. (..) en P.P. (..) d.d. 13.11.2015, kan ik U het volgende meedelen:

Blijkens het Navolgend proces-verbaal 17789/18 van de PZ Brugge wenst de heer P. (..) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (..) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk.

Aldus is mijn ambt genoodzaakt de in- en of overschrijving van het afgesloten huwelijk tussen D.M. (..) en P.P. (..) negatief te adviseren.

(..)"

Kopie van het navolgend proces-verbaal waar in hoger advies melding van wordt gemaakt, bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

"(..)

Onderwerp PV: Schijnhuwelijk – Inlichtingen – AFZIEN OVERSCHRIJVING HUWELIJK IN DE REGISTERS

(..)

Betrokkenen:

Bron

D.M. (..), gesl. Vrouwelijk, nat. Senegal

RR: xxxxxxxxxxxxxx

geb.pl. Dakar/Senegal geb.datum: 03/01/1981

Wettelijke verblijfplaats: (..), BRUGGE

Bron (Verhoord)

P.P.,G.,J.,Y. (..), gesl. Mannelijk, nat. België

RR: xxxxxxxxxxxxxx

geb.pl. Gent, geb.datum: 24/10/1956

Wettelijke verblijfplaats: (..), BRUGGE

Heden, twaalf oktober tweeduizend achttien,

Wij, (..), Rechercheur, verbonden aan de Lokale Opsporingsdienst Politie Brugge, in burger gekleed en drager van de dienstidentiteitskaart, brengen op ter kennis van Uw Ambt hetgeen volgt.

In navolging van onderhavig dossier, brengen wij Uw Ambt volgende navolgende verrichtingen en inlichtingen ter kennis.

INLICHTINGEN

Brengen Uw Ambt ter herinnering dat wij naar aanleiding aan Uw opdracht gekend onder nummer VNH-159-18-MM gelast werden met het voeren van een onderzoek inzake het al dan niet geveinsd karakter van het op 13/11/2015 te Senegal afgesloten huwelijk tussen:

Bron D.M. (..)

RR-nummer: xxxxxxxxxxxxxx

Geslacht: vrouwelijk

Burgerlijke stand: Onbepaald

Geboren te Dakar/Senegal op 03/01/1981

Beroep: Zonder beroep

Nationaliteit: Senegal

Wonende te België, (..) BRUGGE, (..)

en

Bron P.P.,G.,J.,Y. (..)

RR-nummer: xxxxxxxxxxxxxx

Geslacht: mannelijk

*Burgerlijke stand: gescheiden
Geboren te Gent op 24/10/1956
Beroep: Monteur(euse) (Loontr.)
Nationaliteit: België
Wonende te België, (..) BRUGGE, (..)*

Dat deze vaststellingen en de onderlinge verhoren van voornoemden werden vervat in ons NPV 15072/18, reeds overgemaakt aan Uw Ambt.

In voornoemde akte werd reeds stilgestaan bij het feit dat er tussen beiden reeds voorgaande moeilijkheden waren, in de zin van dat de vrouw ermee dreigde naar haar familie in Frankrijk te trekken wanneer ze zou in het bezit gesteld te worden van een F verblijfskaart.

Op 27/09/2018 werden beiden gehoord in het dossier onderzoek schijnhuwelijk en beiden verklaarden dat alles in orde was met hun relatie waaraan ze mits hulp van vrienden hadden gewerkt.

Heden heeft de P.P. (..) zich terug bij onze diensten aangeboden in een zeer emotionele staat.

Hij gaf aan dat er zich weer serieuze moeilijkheden hebben voorgedaan tussen hem en D.M (..).

Volgens zijn verklaring zou de vrouw onmiddellijk willen scheiden van hem omdat hij niet meer zou houden van haar en omdat hij haar geen kinderen kan geven. Ze wil dat hij de scheiding inzet zodat ze kan verder studeren en hier een ander leven kan opbouwen. Ze zou hem vernietigen en het zou hem geld kosten. Zij wenst de woning niet te verlaten.

P.P. (..) wenst na raadpleging van een raadsman verder willen afzien van overschrijving van zijn huwelijk in de registers.

Zijn vraag om de procedure onmiddellijk te stoppen werden overgenomen in zijn verhoor gevoegd als bijlage 01 aan onderhavige akte.

DVZ Brussel werd evenzeer ingelicht van deze nieuwe ontwikkelingen.

VERHOOR

*Op 12/10/2018 gaan wij omstreeks 09.21 uur over tot het verhoor van P.P. (..)
Het verhoor wordt afgenomen in het Nederlands.
Het verhoor neemt een einde omstreeks 10.00 uur.
Het verhoor is hier bijgevoegd in bijlage 1.*

HIERBIJGEVOEGD:

Bijlage 01: Verhoor P.P. (..)

Proces-verbaal afgesloten op 12/10/2018"

Het in voormeld proces-verbaal vermeld verhoor van P.P. luidt:

"Verhoorblad

Op 12/10/2018 om 09:21 uur:

Wij, (..), Inspecteur van de lokale politie (PZ Brugge), verhoren te Ten Burelen Recherche Brugge:

*Naam, Voornaam: P.P., G.,J.,Y. (..)
Geboren te Gent op 24/10/1956
Nationaliteit: België
Ingeschreven te: (..) BRUGGE, (..)*

*die verklaart:
(..)*

Ik heb mezelf heden bij uw diensten aangeboden met betrekking tot mijn huwelijk dat ik heb afgesloten op 13/11/2015 met de genaamde D.M. (..).

Dit huwelijk werd afgesloten in haar land en ik had de nodige schikkingen getroffen teneinde dit huwelijk te laten overschrijven in de Belgische Registers.

Heden wens ik af te zien van verdere procedures hieromtrent.

Ik wens niet dat dit huwelijk wordt overgeschreven in de Belgische registers en dit om volgende redenen:

°°In het verleden heb ik al meermaals moeilijkheden ondervonden in onze relaties door het gedrag van mijn vrouw.

°°Voor het verhoor dat ik bij U diensten heb afgelegd hebben wij de nodige afspraken gedaan om onze relatie er mooier te laten uitkomen teneinde zeker te zijn dat het parket een gunstig advies voor de overschrijving zou afleveren.

°°Evenwel stonden onze verklaringen die we aflegden bij uw diensten dd. 27/09/2018 vol leugens en onvolkomenheden.

°°Het is nu zo dat mijn vrouw mij eergisteren doodleuk vertelde dat ze me niet meer graag zag wou scheiden en dit omdat ze geen kinderen kon krijgen met mij, geen geld had, ik alles had en geld had en dat het me veel geld ging kosten..Ik zou de scheiding moeten inzetten.

°°In de verklaring hebben wij verschillende onwaarheden verteld zoals de kinderwens, het sexuele, het is zeker 2 maand geleden dat wij sex hadden, kortom we hebben onze slechte relatie er mooi laten uitzien. tevens draai ik maandelijks nog steeds op tot 120 Euro die ik moet opsturen. We slapen veel apart, maar het ergste is dat ze hier verklaarde geen kinderen te willen en dat dit wel zo is, dit is het grootste probleem.

°°Ze wil studeren, die studies afmaken, en hier blijven om te werken.

°°Ik heb nu echt het gevoel misbruikt te zijn door haar en dit om hier te geraken en hier een bestaan te kunnen opbouwen. Tevens ben ik bang dat ze mij ook financieel zal leegmelken.

°°Door de moeilijkheden heb ik raad gevraagd aan een advocaat en heb ik een brief geschreven naar Uw diensten en het Parket Brugge teneinde U kennis te geven van het gebeuren. Evenwel heeft ze die brief voor versturen kunnen onderscheppen en heeft hem, nadat ze een foto ervan heeft getrokken, vernietigd. Ze dreigt er nu mee deze brief op internet te zwieren, ze wil dit doen om in het haar woorden te zeggen, om mij te vernietigen.

Ik herhaal, ik wens onmiddellijk af te zien van de procedure om dit huwelijk te laten inschrijven in de Belgische registers.

Indien nodig zal ik meewerken aan een eventueel onderzoek schijnhuwelijk en een nieuwe en juiste versie van de relatie te geven in een eventueel verhoor.

(..)"

Op 26 november 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Brugge het volgende:

"Gelet op de aanvraag van erkenning van het huwelijk van 26/06/2018 tussen P.P. (..), geboren te Gent op 24-10-1956, wonende te (..) Brugge, (..)

en

D.M. (..), geboren te Dakar op 03-01-1981, wonende te (..) Brugge, (..)

Gelet op de bepalingen van artikel 146bis van het burgerlijk wetboek;

Gelet op het ongunstig advies van 15-10-2018 van de procureur des Konings te Brugge, dat als volgt luidt:

"Blijkens het navolgend proces-verbaal 17789/18 van de PZ Brugge wenst de heer P. (..) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (..) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk";

Overwegende dat het aangeraden is dit advies te volgen gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop dit ongunstig advies steunt; dat er geen elementen of indicaties zijn om het niet te volgen;

Overwegende dat de ambtenaar van de burgerlijke stand derhalve dit advies overneemt en tot het hare maakt;

Besluit:

De aanvraag tot erkenning van het huwelijk tussen P.P. (..) en D.F. (..), voornoemd, te weigeren.

(..)"

2.10. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing volledig baseert op het advies van het parket, het daarin vermelde navolgend proces-verbaal, en de beslissing van de

ambtenaar van de burgerlijke stand. Verwijzend naar al deze elementen stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij frauduleuze intenties had met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht en om die reden beslist, conform artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet, haar verblijfsrecht in te trekken.

De Raad benadrukt - zoals hoger reeds aangegeven - dat het bij toepassing van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet – de verwerende partij toekomt te bewijzen dat verzoekende partij inderdaad op frauduleuze wijze haar verblijfsrecht heeft bekomen.

2.11. De Raad erkent dat de verwerende partij zich vermag te enten op het onderzoek van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om tot haar oordeel inzake de toepassing van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet te komen.

Dit ontslaat haar evenwel niet van de verplichting te bewijzen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had bij het bekomen van haar verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel enkel dat het parket – op grond van eenzijdige verklaringen van de echtgenoot (waarbij het voor de Raad op lezing ervan niet duidelijk is hoe uit deze verklaringen die op het eerste gezicht slechts wijzen op een verstoorde verstandhouding tussen de echtelieden) - tot de bevinding komt dat een negatief advies aan de orde is inzake de overschrijving van het buitenlands huwelijk omdat: *“de heer P. (...) (wenst) af te zien van de overschrijving van zijn huwelijk. Betrokkene verklaart dat mevrouw D. (...) de relatie wenst stop te zetten en dat zij louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde bij het aangaan van het huwelijk.”*

Uit dit advies kan aldus niet opgemaakt worden dat het parket zelf een (onderbouwd) standpunt inneemt inzake de frauduleuze intenties van verzoekende partij bij het aangaan van het huwelijk maar zich ertoe beperkt te verwijzen naar de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij om te adviseren het buitenlands huwelijk niet over te schrijven.

Ook de verwijzing naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand brengt geen soelaas nu daarin ook slechts op zeer rudimentaire wijze verwezen wordt naar het advies van het parket en zonder enige verdere verduidelijking gesteld wordt: *“Overwegende dat het aangeraden is dit advies te volgen gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop dit ongunstig advies steunt; dat er geen elementen of indicaties zijn om het niet te volgen;”*

In casu kan de Raad de verzoekende partij geheel volgen dat het besluit van de verwerende partij dat zij op grond van frauduleuze intenties haar verblijfsrecht heeft bekomen volledig geënt is op eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot. Uit niets blijkt immers dat – nadat haar echtgenoot op 12 oktober 2018 verhoord werd – verzoekende partij door de politiediensten/parket de kans werd gegeven haar standpunt kenbaar te maken. Evenmin – naar aanleiding van de intrekking van haar verblijfsrecht op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet – werd de verzoekende partij door de verwerende partij in de mogelijkheid geplaatst om argumenten te ontwikkelen tegen de eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot.

Artikel 62, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt nochtans: *“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”* (eigen onderlijning).

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert werd zij op geen enkel moment schriftelijk in kennis gesteld van de mogelijkheid dat haar verblijf op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet zou worden ingetrokken. Zij werd enkel op de hoogte gebracht van het feit dat een onderzoek werd gevoerd naar haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Nu uit de elementen waarnaar de verwerende partij verwijst om toepassing te maken van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet enkel blijkt dat rekening werd gehouden met de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot die, zoals deze voorliggen, niet zonder meer toelaten te stellen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had, maar eerder lijken te wijzen op een slechte verstandhouding tussen de

echtelieden, kwam het des te meer aan de verwerende partij toe de verzoekende partij in de gelegenheid te stellen haar standpunt kenbaar te maken dienaangaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet ligt voor.

2.12. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekende partij wel degelijk gehoord werd nu zij naar aanleiding van het schrijven ter kennis gebracht op 24 januari 2021 haar standpunt heeft kunnen kenbaar maken.

De Raad wijst er evenwel op dat voormeld schrijven betrekking had op de toepassing van artikel 42quater, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, hetgeen een beëindiging van het verblijfsrecht beoogt wegens beëindiging of ontbinding van het huwelijk of wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging. *In casu* heeft de verwerende partij hiervan geen gebruik gemaakt maar er integendeel voor geopteerd om het verblijfsrecht van verzoekende partij op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet in te trekken wegens fraude. Verzoekende partij werd aldus niet op voorhand ingelicht van het voornemen van de verwerende partij om op die grond haar verblijfsrecht in te trekken. Nu zoals uit de bespreking hoger ook gebleken is dat de elementen waarop de verwerende partij zich baseert geheel afkomstig zijn van eenzijdige verklaringen van de echtgenoot die bovendien op lezing ervan niet zonder meer toelaten vast te stellen dat verzoekende partij frauduleuze intenties had bij het aangaan van het huwelijk, kwam het de verwerende partij in het kader van een zorgvuldig onderzoek des te meer toe verzoekende partij de gelegenheid te geven haar standpunt kenbaar te maken alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.13. Het betoog van de verzoekende partij is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat derhalve geen noodzaak in te gaan op de overige middelonderdelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER